

ко. И наистина, при крайно любезнитѣ си обноси той е проявявал понѣкога извѣстенъ чорбалжийски погледъ къмъ хората. Първоначалното училище свършилъ той при домашни учители: Емануилъ Васкидовичъ и Янко Мустаковъ, защото баща му не е искалъ да го държи въ училището и да дружи съ гуреливитѣ свищовлийчета отъ „Долня-махла.“

Алеко свършилъ и II. класъ въ Свищовското класно училище. Баща му, който на врѣмето си билъ единъ отъ интеллигентнитѣ българи, тѣй като владѣлъ писмено италиански, гръцки, ромънски и турски езици, отъвежда самъ прѣзъ 1874. год. сина си въ Габрово да продължи науката въ знаменитата по онова врѣме гимназия. Три години учи Алеко въ тая гимназия.

Войната за освобождението прѣкъсва за врѣме ученичеството му: бащата прибира сина си въ Свищовъ. Тукъ Алеко започналъ служебна кариера — писаръ при свищовския губернаторъ, Найдень Геровъ. Още въ гимназията той обичалъ да пише стихове, хуморески и др. Сега голѣма частъ отъ писарската си заплата — рубли на день — той давалъ за тетрадки, по които писалъ стихове.

Баща му обаче не билъ доволенъ синъ му да остане писаръ, затова го изпратилъ на наука въ Русия, въ гр. Николаевъ. Тука, обикналия вече литературата Алеко, още повече се прѣдалъ на нея, насърченъ отъ честитѣ бесѣди по руската литература, които ставали въ пансиона на извѣстния българинъ, Теодоръ Николаевичъ Минковъ. Тѣзи бесѣди се ръководили отъ Николая Ивановичъ Ленцъ, учителъ по словесността и прѣвъзходенъ разказвачъ, който знаелъ, какъ да увлѣча младитѣ си ученици. Тукъ вече Алеко захваща да чете съ наслада и увлѣчение Гоголя, Пушкина и др. Не стига това, но той захваща да се опитва и къмъ самостоятелна работа, да пише стихове, да редактира списания, които ръкописно се разнасяли по ученишкитѣ чинове подъ най-невинни имена: Пчела, Ракъ и др. Не само това, но, ако и да е билъ още 17 годишенъ младежъ, той се блазнѣлъ повече отъ теми изъ обще-